

Magdu Lucián világának másik sajátossága a hirtelen váltás a melankolikus hangulatok felé, ami egyenesen következik abból, hogy gyorsan föléli az ünnepi pillanatokot. Az *alkony*, több versének a címe, így lesz szélesebb értelemben is meghatározó élmény. A lírai én viszonya az univerzummal nagyon intenzív, ami beláthatóvá teszi e heves kapcsolat megsejtését, amit egyfajta kapituláció követ. Eképpen az emberi sors természete idő előtt tudatosul, olyannyira, hogy a költő énje, gyorsan, még időben más, szabadon emelkedő identitások felé menekül. Verseit olvasva, az az érzésünk támad, mintha a költő egy verskötetnyi idő alatt járna be távolságokat-mélységeket, ami néha egyetlen versen belül is sikerül neki. A hangulatív végpontján pedig marad a *tárgya nélküli szomorúság*, vagyis a melankólia. Ez utóbbi érzésre való hajlama ott is nyilvánvaló, ahol a harmonikus állapotok látszólag dominánsak, ugyanis a költői én jelenléte és közösse-

ge a tárgyi-természeti világgal erősen stilizáltan fogalmazódik meg, legtöbbször virtuálisan, mint vágott s nem mint megvalósult kiteljesedés. Innen a valószínűtlenség-hatás s az elégikus jelleg. Magdu Lucián szinte egyidejűleg szenvedélyes és rezignált, reménykedését gyorsan cenzúrázza a végeesség tudata. Az elmúlás, vagy az idő előtti befejezés közelsége a szülőföld s a gyermekkor mítikus képeit hívja elő – mint hátrahagyandó, pesszimizmustól érintetlen időket és színtereket. Magdu Lucián szemléletében a jelen hiányzik, a jövő fog, s a múlt növekszik: „A percek elrepülnek... / a végtelen / és távoli / súlytalan / semmi sötétjébe (...) Így, csendes repülésükből / megszületik talán / lassan, a múlt”.

A Budapesti Románok Kulturális Társaságának
kiadványa, 1997

Berényi Mária új versei

Nyitva hagyom a reménységek tarisznyáját

álmok gyűrűjében
a sorsot vallatom
távol a világ tőlem
éppencsak hogy vagyogatok
a városok gőgje zavarba hoz
torkomban dobog a szívem
hány maszkréteg van az arcomon?
nem illek össze régi magammal sem
agyam rapszodikus ráncában még
tompán sajog egy-egy betemetett barátság
megváltozni nem tudok már rég
nyitva hagyom a reménységek tarisznyáját

Rózsaszín látványok

szemezni kezdtem a Nappal
fényes sugarakban
megfürösztem az arcom
nem nézek vissza többé
hajamból kifésülöm a múltat
rózsaszín látványokat
fecskendezek be retinámra
a békesség bolyong velem
megkeresem a szépet szememnek
a lábamnak a járható utat

Két nyelven, „Pulsul veacului palid” illetve „Sápadt század pulzusa” címmel jelent meg az Etnikum Kladónál Berényi Mária karcsú új kötete. A költő és irodalomtörténész lapunk olvasóinak régi ismerőse; versei közül a BARÁTSÁG múlt évi, április 15-i számában közöltünk néhányat, „Aki Pesten lett Eminescu...” című írása pedig szeptember 15-i számunkban jelent meg.

Bolyongás

már magam sem tudom
azt álmodtam, hogy álmodom
bolyongok tegnapi lépteim nyomán
szeretni indultam, azóta úton vagyok

Száműzött gondolat

magánytól sebzett hajnalon
mentem neki a csendnek
a sápadt, sivár hold világolt
beléptem a pillanatba
beburkolódtam a hallgatásba
s félig behunytam szememet
feszes vigyázz-ban állt a lelkem
agyamban új gondolat űzte el a régit
a nyugalmat immáron végleg
szem elől veszítettem
az öszetekercselt világ
végtelenül kusza

Hangom tompán dobog bennem

elmém csak
bámul álmatag
nyelvemen szóaláfutás
lelkem mint a
halotti kriptá
könnyem a
szemgolyóm mögött
hangom tompán
dobog bennem
immár néma a szám
ajkamra csend ül